

Tar Károly

Búcsú

Balassi nyomán

Már nem sokasodik, már nem aszúsodik a bú fölöttem.
Éltem elégségét, létem java részét szépen töltöttem.

Mármost józanodom, mikor tántorodom édes illatától.
Látom káprázatom, ébren ábrándozom égett világától.

Évek sorakoznak, mérgek rohamoznak félsz-felejtés helyett.
Mint rossz kábítószer, muszáj óvoszer sok-sok évem felett.

„Mint sík mezőn csak egy szál fa egyedül úgy élek”,
Semmim lombozódik, kedvem zsugorodik, henyélek.

Minden kora hajnal ébren elém nyargal, serkent megint.
Szép jó Violáktól, bögyös leányoktól, szerelemtől int.

De mint jó iparos, létem zűrzavaros jelenemben.
Már csak búcsúzásom, legyen megszokásom életemben.

Szervusz, világ-virág, szia, északkelet, tere-feré.
Rúgom a hetvenötöt, vágyam töpörödött csere-bere.

Inkább jómagamat, minthogy sok másokat eddig szerettem.
Némely igazságtól, sok rút gazságtól most búcsút vettem.

P. Buzogány Árpád

Ha nem vagy

Utánad indul minden álom.
Üres a szoba nélküled.
Magukra hagyott tervek nőnek:
Alaktalan, nagy épület.

Nem alhatsz, költő

Órákkal álmodom. Halkan ketyegve
zavart ritmus visszhangzik éjen át.
Én álmodom. Te mégsem alhatsz, költő,
mert ébren tart bolondos szerenád.

Ki játszik

Játszik az ének ajkadon.
Melleden megfeszül blúzod.
Ne nézz rám! Hamis szemeden
a redőnyt lehúzódsz.

*

A hó belepí nyomunkat.
Hová leszünk el? Ki tud majd rólunk?
A fehér világ függönyt von fölénk,
csak te tudod, hogy együtt barangoltunk.

*

Hó hóra hull. Halkan, fázva
beleveszünk a pusztaságba.
Csóktalan éjjel, fázó kezekkel
nem együtt várjuk, hogy lesz-e reggel.

